

**RAMONA
CONSTANTINESCU**

**NU
RENUNȚ
,
LA
FERICIRE**

Cuprins

Nu renunț la fericire	7
Răpirea din serai	12
Așteptăm alergând cât putem de repede	19
Viață după moarte. La propriu	25
Near Miss	34
Premiul întâi	39
Pusălău	42
Ce știi cei ce nu știu nimic?	46
Cătălin „bătrânul“	49
Mică disertație despre educație.	52
Corupția pentru începătoare	56
Alți oameni	60
Bărbății-lecție 1. Legea lui Porsche: Proastă să fi, noroc să ai! . . .	65
Bărbății-lecție 2. Trupele de băieți. Și trupurile	71
Bărbății-lecție 3. Nu suntem la fel	75
Capra sare masa, iada sare casa	79
Dacă aș fi fost bărbat!	86
Bărbății-lecție 4. Revenge porn	92
Bărbății-lecție 5. Dragostea nu se învață! Se trăiește	97
Bărbății-lecție 6. Fascinația interdicțiilor	105
Exodul	111
Lecții de feminitate pe care aș fi vrut să le fi primit	115

Nu renunț la fericire

Chiar în această noapte, mai multe mii de femei nu vor dormi niciun minut. O ceartă în toată regula va avea loc între ce cred că e bine și ce știu că își doresc, dar nimeni nu va auzi un cuvânt, pentru că scandalul va zgudui doar ferestrele sufletului lor.

Unele nu vor putea să închidă un ochi lângă propriul soț gândindu-se la al alteia în aplauzele inimii sau în dezaprobarea lichidă a ochilor.

Lui Radu îi place să știe „cine-a iubit frumos, cine-a greșit“, ca într-un cântec de pe vremea lui, dar până și el e de acord că **NU ARE NICIO IMPORTANTĂ LA SFÂRȘIT.**

Nu primești bon la final.

Nu treci pe la casă când pleci de acasă.

Nu speri la o recomandare care să te ajute la angajare.

Am glumit într-un răspuns la un comentariu că noi avem „experiență de lucru“, Radu fiind la a treia căsătorie, iar eu la a doua. Amândoi la ultima. Așa ne place să credem. Știți că în mai puțin de cinci secunde cineva mi-a scris: Și de ce te mai căsătorești? (Era chiar cu două zile înainte de nunta de la mare!)

De ce m-am mai căsătorit?

Pentru că nu renunț la fericire.

Oamenii care vor să-ți strice bucuriile o fac pentru că n-au bucuriile lor.

De ce te mai căsătorești? De ce te mai îndrăgostești? De ce mai sperii? De ce mai lupți? De ce nu stai într-un colț să te uiți la seriale?

Pentru că și în serialele alea oamenii se îndrăgostesc, luptă, speră.

Ai văzut un sezon întreg în două nopți și tot n-ai înțeles?

Ce are ea și nu ai tu?

Noroc sau încăpățănare?

De ce m-am mai căsătorit? De ce m-am mai îndrăgostit? De ce mai scriu?

Pentru că vreau ca nici tu să nu renunți la fericire!

Când ți se va spune că lumea e mică și că trebuie să te mulțumești cu puțin, îți doresc să ai forța să te revolți!

Când te vor lua la mișto că fericirea e doar un film, spune-le că e un film bazat pe fapte reale. Pe fapte, nu pe vorbe. Pe fapte, nu pe așteptări! Nici tramvaiul nu e sigur că-l iei dacă aștepti. Trebuie să ai măcar atâta minte să nu îl aștepti într-o stație unde opresc doar autobuze.

Închid ochii și văd în fața mea afișajele roșii ale mașinii amestecându-se cu luminile unui echipaj de poliție. Plângeam în timp ce scriam un e-mail și îmi aduc aminte cum am dat drumul la ștergătoare convinsă că plouă, și nu că plâng eu. Și așa bărbații zic că dăm drumul la ștergătoare când vrem să semnalizăm, iar eu așteptam un semn.

Voiam să plec, dar mi-am adus aminte că băusem două pahare cu vin înainte să merg unde n-ar fi trebuit să fiu și

mi-a fost frică să nu mă amendeze echipajul care se oprise la mică distanță în fața mea.

Eram vinovată de crime care nu erau de competența poliției, deși sunt mai mari, mai tragice, mai comice și mai des întâlnite decât băutul la volan, și cu toate astea, pentru 20 de minute, m-am temut de un test cu fiola.

Ce bine că nu există un tester în care să suflă și să apară numele celui pe care îl iubești. Nici măcar un test de sânge, deși inima ta e plină de numele lui. Zilele erau negre. Noaptea albe. Mașina de poliție ba albastră, ba roșie. În amestec, poliția era mov și dintr-odată mult mai puțin amenințătoare.

Mi-am făcut curaj și am plecat pregătindu-mi o minciună pentru cazul în care voi fi oprită și mi-am spus că totul va fi bine dacă nu mă uit spre ei. Dar ce, am putut? Așa cum abisul o atrage pe cea care n-are voie să se uite în jos, la fel și eu, hop cu privirea când am trecut pe lângă Logan. Polițistul de la volan, fără chipiu, își săruta colega, cu chipiu, și pentru o secundă m-am gândit că poate lor ar trebui să le fie frică de mine! Circuitul fricii în natură. Brusc nu îmi mai era frică de răspunsul la acel e-mail în care atașasem și o poză cu locul unde mă aflasem, alături de povestea cu vinul și poliția, și încă niște tăieței de sentimente.

În acel moment, răspunsul devenea responsabilitatea altcuiva. Eu am pus întrebarea! Eu, femeia! Să mai spună cineva că e cel mai greu să faci primul pas. Cel mai greu e să faci ultimul pas.

Șansele mele la fericire în acel moment erau la fel de mici ca ale unui jucător la păcănele, dar, spre deosebire de el,

eu nu aveam decât o fisă. Dacă o jucam, riscam să o pierd. Dacă nu o jucam însă, nu avea nicio valoare.

N-ar fi fost prima fisă pierdută. N-ar fi fost prima dezamăgire, nu era prima dragoste, nu era ultimul bărbat de pe pământ, nici eu ultima toantă, și aveam deja asigurat un plan B. Cu B de la bărbat. Aveam deja unul față de care am greșit de două ori. A doua oară când nu am recunoscut că am greșit.

Sunt mulți oameni cărora ar trebui să le cer iertare, dar dacă mi s-ar da voie să-i spun unuia singur că regret, i-aș spune asta fostului meu soț, un bărbat care nu mi-a greșit cu nimic și datorită căruia sunt o persoană mai bună.

Am plecat urât din viața lui și rog orice om care citește această carte, bărbat sau femeie, să nu facă la fel ca mine dacă se impune o despărțire.

Fericirea nu are nici plan B, nici centuri de siguranță. Nu ai cu ce să înlocuiești fericirea și cele care o mimează știu cât de greu este. Știu că ești și mai tristă mimând fericirea decât ai fi fost dacă ai fi recunoscut că ești nefericită. Astea „fericite“ nu pot nici măcar să plângă, să se descarce.

Nu renunța la fericire!

Renunță la un om, la o fericire mai veche din care mai păstrezi doar amintirea unei amintiri. Renunță la reputație, la o jumătate de casă, la o mașină, dar nu renunța la fericire.

Să renunți la fericire înseamnă să renunți la tine.

**Eu nu vreau să fiu cea mai bună versiune a mea.
Vreau să fiu cea mai fericită versiune a mea.**

Care a fost răspunsul la acel e-mail? Nu e atât de simplu! Dacă era simplu, nu dura atâția ani. Când te încurajez să nu renunți la fericire, aș vrea să-ți pot spune că e suficient un singur act de curaj ca să fii fericită toată viața. Am citit asta undeva, dar n-am văzut așa ceva nicăieri! E o prostie la modă. Curaj, răbdare, creativitate, culoare și viziune trebuie să ai toată viața. Viața nu e un desen animat Disney. Dacă ar fi fost așa, n-ar fi avut desenele atât de mult succes! Am fi spus: Ce? Fericire? Nu, mulțumesc, are toată lumea. Multe dintre desenele animate sunt telenovele pentru copii, dar n-am recunoaște asta pentru că ar trebui să admitem că am crescut cu telenovele.

Eu până și numele l-am primit inspirat dintr-un serial numit *Om bogat, om sărac!* O fi știut mama că voi fi „un personaj“ când l-a ales?

Tu știi de unde vine numele tău? Dar numele lui?

Sunteți probabil două speranțe ale unor oameni care și-au dorit să vă fie mai bine decât le-a fost lor, fără să știe prea bine ce ar însemna asta, pentru că „binele“ pare să fie mai ales ceva ce au alții.

Fericirea lor s-ar putea să-ți fie largă sau să te strângă, așa că nu renunța s-o cauți pe a ta!

Uneori s-ar putea ca fericirea altora să-ți stea în cale. Încearcă să nu le-o strici, dar nici nu te da la o parte ca să poată trece. S-ar putea să fie din paie. Sperietori de fericire. Fericiri desenate pe perete asemenea unor uși care nu se pot deschide. Nu le datorezi nimic. Cel mult niște scuze.

Răpirea din serai

Astăzi un bal reușit înseamnă unul de la care te întorci acasă cu amintiri frumoase. Pe vremea mamei mele, un bal reușit era unul de la care nu te mai întorceai acasă deloc.

Astăzi un bal reușit înseamnă o avalanșă de fotografii pe Instagram. Pe atunci ajungeai la majorat cu o singură poză.

Alb-negru.

Așa cum sunt rândurile negre din această carte, presărate peste filele albe ca o dantelă de litere peste un trup de mireasă plină de speranțe.

Nu știi ce gânduri a avut mama când s-a dus împreună cu sora ei la acel bal din sat, dar știi precis ce gând avea mama ei. Spera să-și mărite copila cea mare. Așa plecau fetele pe atunci din casă, cum pleacă taxiurile în orașele civilizate. În ordinea în care au sosit. Mama era mezina familiei și își amintește că se dădea pe gheață în drumul spre căminul cultural. Avea să alunece în brațele tatălui meu la 15 ani, puțin mai mult decât vârsta Julietei lui Shakespeare. Romeo era mai în vârstă decât ea cu zece ani și cânta la acordeon, dar dragostea nu strâmbă din nas, lucrează cu ce are.

Poveștile perfecte au întotdeauna personaje imperfecte, iar balanțele își mențin echilibrul între două extreme.

Balul era un adevărat târg de fete unde prințesele rurale se întâlneau cu feții. Din păcate, ei nu veneau pe câte un cal

alb, fiecare cu al lui, ci cu rata. Un autobuz ruginit în care nu aveau nici măcar loc să stea jos. În rată nu stăteau jos de nevoie. La bal nu stăteau jos de plăcere. Dansul, această îmbrățișare legănată și mai ales permisă, îi ajuta să atingă muzele satului, cu nimic mai puțin frumoase decât muzele Instagramului de acum, doar mai puțin bine îmbrăcate. Sau mai puțin dezbrăcate?

Erau vremuri grele pentru bărbați: ca să o vezi goală, trebuia să pândești la câte un geam, riscând o bătaie soră cu moartea, sau să o iei de nevastă, riscând totul. Acum o vezi într-o fereastră pe calculator. Tu și toată Europa de Est.

Acum, femeia se hotărăște greu și se răzgândește într-o secundă. Pe atunci, deciziile se luau repede, oameni care nu se cunoșteau aproape deloc decideau să se căsătorească și nu se mai răzgândeau niciodată.

Tata era pe scenă și cânta din acordeon pentru săteni ca Fluierașul fermecat din povestea în care oamenii și șoarecii nu se puteau opri din dans. Nici el nu se putea opri să se uite la mama.

– Eu o să mă însor cu fetița asta.
– Nu e de măritat, mai întâi să se mărite sora cea mare.
– Mai bine cresc un porc decât să-i dau ăleia să mănânce!
a zis el.

V-am spus că dragostea se descurcă, biata de ea, cu materialul clientului. Replica asta l-a făcut pe tata neplăcut tuturor, mai puțin mamei, care a râs.

El a mai cântat. Ea a mai dansat. Într-un fel, această primă întâlnire a fost ca o prognoză a următorilor 50 de ani de căsnicie: mama a jucat mereu după cum i-a cântat tata.

Dragostea, dorința și fumul de țigară pluteau în aer și îmi e greu să spun care din trei dăunează mai mult. Motivează mai mult. Înrobește mai mult. Erau, desigur, niște oameni simpli, într-un loc unde știu să scrie și să citească de obicei doar popa, primarul și milițianul, deși n-aș putea să garantez nici pentru ei.

Tata a „citit-o“ repede pe mama sau a judecat-o doar după copertă și a luat-o așa, nedeschisă?

S-a gândit că la vârsta ei femeile nu sunt încă niște cărți, mai mult niște agende? Cu multe file albe care așteaptă să fie scrise? Niște agende pe 50 de ani.

Rata trebuia să plece și bunica mea a făcut tot ce era omenește posibil ca mama să nu se îndepărteze cu ea. Tata o trăgea în autobuz. Bunica și sora mai mare o trăgeau pe mama înapoi. Destinul se decidea ca la jocul cu sfoara!

În loc de scena balconului din *Romeo și Julieta* avea loc scena de pe scară. O reprezentație de amatori, cu un public care, în loc să aplaude, striga: Haideți mai repede, că nu poate să închidă ușa! În locul unui critic de teatru, șoferul a fost acela care a desființat spectacolul. Nu cu o cronică acidă, ci cu o amenințare cu bătaia, lucru mult mai eficient în Moldova decât orice altceva!

Autobuzul a plecat fără mama, dar nici tata nu s-a mai urcat, pentru că destinul e prea deștept ca să se decidă prin forță fizică.

Totul părea pierdut! Următorul autobuz nu exista! Aceasta era singura rată care făcea drumul dus-întors în

fiecare zi. Nici țipenie de om pe ulița care, cu doar câteva minute înainte, era atât de zgomotoasă. În loc de reflector, micuța trupă de teatru absurd formată din Romeo, Regina Mamă și cele Două Surori era luminată de singurul stâlp din comună. Ar fi trebuit să fie Trei Surori, dar v-am spus că ne descurcăm cu ce avem. Cortina refuza să cadă. Actul al doilea al *Răpirii din serai* începea fără pauză!

Viclean ca Ulise, tata s-a prefăcut că renunță, o tactică minunată, că doar se știe că oamenii fac cele mai mari prostii când cred că deja au câștigat. Nu le putea cere să-l primească în casă după ce încercase să le fure fata, dar a apelat la bunătatea prezentă în fiecare om, deci și în bunica, rugând-o să-i aducă niște nuci și niște fasole. Îi era foame. Cum bunătatea stă în fiecare om foarte aproape de prostie, bunica și sora cea mare s-au dus să caute nuci și fasole, lăsând-o pe mama să-și ia rămas-bun de la Romeo. Și rămas-bun și-a luat, dar de la satul părintesc, pe care l-a părăsit cu o basculantă care nu știi ce naiba făcea de a trecut prin sat și i-a luat pe tinerii autostopiști fără să le pună întrebări.

Dacă pe șofer l-ar fi interesat și altceva decât dacă tata are bani să-i plătească sau dacă tata n-ar fi avut 10 lei la el, probabil că nu m-aș fi născut.

Să mai spună cineva că banii nu aduc fericirea. Cel puțin o transportă!

Astăzi drumurile sunt mai scurte. E mai scurt drumul de la București la Constanța. E și mai scurt drumul de la „bine ai venit“ la „când ai de gând să pleci?“.

Astăzi ai senzația că oamenii caută motive de ceartă cu aceeași ardoare cu care înainte căutau motive să rămână. Era mai bine atunci? Să o spună cei care au trăit atunci! Niciodată nu poți să înțelegi corect un trecut pe care nu l-ai trăit. Un trecut căruia nu i-ai răspuns niciodată prezent.

Astăzi trebuie să se întâmple ceva extraordinar când îl întâlnești pe THE ONE. Înainte, simplul fapt că îl întâlneai era ceva extraordinar! Dacă în ziua aceea tata n-ar fi venit? Dacă n-ar fi cântat? Ce s-ar fi întâmplat?

Dacă mama n-ar fi dansat în lumina slabă și în zgomotul puternic? Dacă s-ar fi zguduit doar căminul cultural, iar sufletele n-ar fi simțit nimic?

Povestea e doar rama. Noi suntem în tablou. Este cel mai banal fantastic din lume sau cel mai fantastic banal? O față și un băiat. Extraordinarul obișnuit. Ni se întâmplă tuturor, dar nu toți ne dăm seama, pentru că tot așteptăm ceva ca o lumină de sus, când, de fapt, lumina trebuie să se aprindă în peștera pieptului. Să ia foc rugul inimii și să ți se vadă în ochi.

Oare câte dintre noi și-au dat seama într-o clipă că viitorul lor are numele de familie al bărbatului din fața lor?

Câte dintre noi mai văd miracolele noastre cele de toate zilele?

Când tata a furat-o pe mama, nu s-a întâmplat nimic fantastic. Nu s-a scris în ziare, basculanta n-a mers cu cine știe ce viteză și nici n-au ajuns în fața unui palat, ci în fața unei simple gări.

Finalul drumului a fost doar un alt început de drum cu miros de chiftele de la autoservirea gării. Oare ce știa tata despre mama în acel moment? Oare ce spera mama de la această fugă? Cert e că una dintre primele întrebări din viața

lor de cuplu a fost „Vrei chiftele?“, iar răspunsul a fost prima minciună: „Nu mi-e foame.“

A fost o minciună din cochetărie feminină și orice femeie care spune că niciodată n-a zis „Nu mi-e foame“ când de fapt mai avea puțin și leșina minte la fel ca mama.

Femeia e în stare să tragă și lumea dacă s-ar găsi cine să i-o urce în căruță!

Dar în plin efort ar fi mai îngrijorată de cum îi stă părul decât de greutatea din spate.

Femeia e în stare să muncească în întuneric deplin, dar tot se întreabă cu ce să se îmbrace.

Este ceva atât de delicat în imaginea asta pe care n-am văzut-o decât prin binoclul cuvintelor mamei mele, încât mă face să râd și să plâng în același timp. O fată singură în fața lumii întregi, alături de un bărbat pe care abia dacă îl cunoaște, ca o fetiță cu chibrituri într-o noapte rece, dar care nu se întreabă unde va dormi. Are grija că s-ar putea să nu aibă manierele „la zi“, de parcă n-ar fi fost într-o autoservire umilă. Are grijă să nu o vadă EL că nu știe să mănânce corect o chiftea. Să nu-i rămână ceva între dinți.

Oamenii din jur sunt doar decor. De el are ea grijă. De acest necunoscut care se transformă încet în familie, în vreme ce familia în care s-a născut se va distanța tot mai mult. Va ajunge să știe mai puțin despre ai ei decât despre el. Acum știe despre el doar că îi plac chiftelele.

Totul se mișcă greu. Ceasul gării pare absolut înghețat într-o clipă care nu vrea să treacă sau – cel mai probabil – e pur și simplu stricat.

– A luat patru chiftele, da' a mâncat numa' trei. I-am zis: „E păcat s-o lași aici“ și-am pus-o într-un șervețel. Iac-așa am urcat în tren și am mers până la Oradea. Șase ore am ținut chifteaua aia în mână. Așteptam un moment în care să pot s-o mănânc fără să mă vadă nimeni. La coborâre, pe peron, îmbulzeală mare. Mi-a dat cineva peste mână și mi-a sărit chifteaua cât colo, de parcă ar fi dat-o Ilie Năstase cu racheta! Mai vrei vișinată?

- Mamă, scriu o carte și o să fie și despre tine.
- Și mi-o dai s-o citesc?
- Numai partea pe care deja ai trăit-o.

Așteptăm alergând cât putem de repede

Am crescut fără povești de noapte bună, dar știu bine narațiunea în care eroina este pusă la diferite încercări până când se dovedește vrednică și își găsește fericirea în brațele prințului. Este exact povestea mamei mele, furată din copilăria ei de tata, care habar n-avea că va fi luat în armată. Tata fugise de armată câțiva ani prin șantiere și poate chiar intenția de a se așeza la casa lui l-a făcut mai ușor de prins.

În loc de o lună de miere, pentru mama a urmat un an foarte amar. Mama a fost o Cenușăreasă inversă, care a început povestea cu un bal ca să o continue cu munca de jos. Înveți repede că dragostea unui bărbat nu-ți garantează aceleași sentimente din partea familiei lui. Chiar dimpotrivă! Ipocrizia, ostilitatea, coincidențele atent pregătite, scandalurile în care ți se aduce aminte mereu că, dacă ar fi fost întrebați, nu te-ar fi ales – toate astea pot să distrugă o femeie. Iar prințul nu era acolo să o apere, pentru că-și „apăra patria“. Prințul făcea plantoane și târâș pe coate lângă băieți cu câțiva ani mai tineri. „Credeai că scapi de armată?“

Tata a trecut printr-un iad în compania unor necunoscuți. Mama a trecut prin altul în noua ei familie. Este imposibil să spun care dintre ei a fost mai nefericit. Iubitorul de sunete care află că marșul forțat nu e un gen muzical

sau Croitoreasa cea vitează care avea de făcut șapte munci dintr-o lovitură?

Parcă erau de o parte și de cealaltă a infinitului.

Un foarte lung și improbabil preludiv pentru ceva ce putea la fel de bine să fie prima și ultima dragoste sau o amintire urâtă.

Ce ne face pe noi, femeile, să-i așteptăm ca Penelopa pe Ulise?

De ce e dragostea asemenea unor ochelari de cal, nu vedem stânga, nu vedem dreapta, nu vedem bărbat mai frumos decât cel pe care îl așteptăm? Îl face distanța mai frumos? Ne place nefericirea?

Dacă am aștepta doar bărbații care merită, ar fi cum ar mai fi, dar uite că și hoții, proxeneții și parlamentarii își au credincioasele lor.

Ce te-a făcut pe tine să-l aștepți chiar și după o despărțire ca pe un fiu risipitor al iubirii?

Suntem flori pretențioase care preferă să se usuce de dor dacă nu le udă grădinarul preferat? Chiar dacă ne trec anii? Cine îți mai dă înapoi plăcerile pe care ți le refuzi singură acum chiar și când știi că el nu-și refuză nicio plăcere?

Așteptăm alergând cât ne țin picioarele. Așteptăm alergând cât ne ține inima. Fugim de tentații, plângem și ne rugăm în biserici care ne primesc cu severitate. Deși noi, femeile, suntem cele mai mari susținătoare ale bisericilor, totuși chiar și acolo avem mai puține drepturi decât bărbații.

Așteptăm fugind de lumea care ne cheamă la fel cum a postit Iisus 40 de zile în pustie. Că mare lucru o fi făcut! Mai greu este să îți înfrânezi poftete în mijlocul lumii dezlănțuite! Să te lași de fumat cu pachetul în buzunar! Să aștepți

un bărbat despre care nu știi sigur dacă mai vine, când alți bărbați te așteaptă ca pe o zeitate să te cobori din cerurile singurătății.

Nu există piatră mai rezistentă decât dragostea. Îți doresc casă de dragoste.

Primul lucru pe care l-a făcut tata când s-a întors din armată a fost s-o ia pe mama de nevastă. După atâtea încercări, medalia de aur nu s-a pus la gât, ci pe deget.

Mama l-a așteptat pe tata muncind și nu și-a oprit alergarea nici după ce a câștigat premiul cel mare și dreptul de a fi „doamnă“ pe stradă.

A continuat să-l aștepte alergând, doar avea antrenament! L-a așteptat să se întoarcă de la muncă, de la băut, din Irak, de la altele. A alergat la piață, la grădiniță, la ușă să-i deschidă.

Poate că pentru femeia modernă nu pare o existență fericită, dar atunci fericirea nu era o prioritate, așa cum nici acum nu e adesea decât o poză pentru străini.

Femeia nu-și dorea în primul rând să fie fericită. Își dorea să fie respectată. Feministele n-au ieșit pe stradă cu pancarte pe care să scrie că vor mai multe orgasme sau un preludiu mai lung, deși probabil că erau și astea pe lista lor de revendicări. S-a strigat pentru șanse egale, salarii comparabile, respect.

Româncele nu se strâneau la mitinguri unde se striga pentru drepturi civile. Se strâneau pe la cozi unde nu se striga decât „să se dea doar câte unu’, să ajungă la toată lumea“. Cele care așteptau și cu un copil în brațe primeau mai mult, așa că mama mă „împrumută“ vecinelor fără

Ai simțit vreodată că în viața ta e loc de mai bine? Că poți mai mult și că te așteaptă ceva mai bun în viitor? Intuiția nu îți joacă feste. Chiar există ceva mai bun, un ingredient secret pe care trebuie să nu renunți niciodată să-l cauți și la care, odată ce l-ai găsit, nu mai trebuie să renunți niciodată.

Ramona Constantinescu își deschide sufletul în *Nu renunț la fericire* și ne împărtășește trăirile, întâmplările și gândurile care au făcut-o să-și dea seama că fericirea este țelul suprem. Un țel care, deși de multe ori pare imposibil sau prea dificil de atins, este la îndemâna oricui. Apelând la povești personale și reale, în care cu siguranță te vei regăsi, autoarea țese o narațiune a universului ei interior, în speranța că vei învăța să privești lumea cu alți ochi. Fericirea e în mâinile tale și depinde doar de tine să nu te dai bătută, să nu cedezi în fața presiunilor și încercărilor vieții. Pentru că meriți să strălucești.